

Otec Ján Košiar: „Genderisti sú zatiaľ „soft“, ale ak by sa dostali k moci, bude to hrôza“

25. januára 2024 ✚ Spoločnosť ✚ Rozhovory

Naše internetové kníhkupectvo Christianashop.sk má v ponuke okrem iných kníh aj autobiografickú knihu otca Jána Košiaru „Mojich prvých 60 rokov“. O. Ján Košiar pred rokom 1989, teda v období socializmu, študoval v Ríme, pôsobil Katolíckych novinách i vo Vatikánskom rozhlase – má teda na čo spomínať a náš redaktor, Matej Gavlák, využil túto príležitosť a spravil s o. Košiarom rozhovor, k prečítaniu ktorého vás týmto pozývame.

O. Ján Košiar

zdroj: osobný archív o. J. Košiaru

Pochválený buď Ježiš Kristus, otec Košiar.

Naveky amen.

Ako ste dospeli k rozhodnutiu stať sa kňazom?

Nuž, je to povolanie, Boží dar, určite vymodlený, zo strany najmä matky. Jednoducho táto myšlienka je vždy silnejšia a silnejšia, až nakoniec sa rozhodnete ten Boží hlas nasledovať. Samozrejme, aj sa pritom radíte so staršími, najmä s kňazmi. Ja som dobre poznal viacerých kňazov „oficiálnych“, i tajných“, saleziánov.

Ako sa Vám podarilo dostať sa v roku 1983 do Ríma?

S Božou pomocou som vycestoval na Západ na 14 dní a bolo z toho skoro sedem rokov...

Šesť rokov ste pôsobili vo Vatikánskom rozhlase. Spomínate si na nejakú zvlášť zaujímavú príhodu z tohto obdobia Vášho života?

To bolo už v rámci „druhej emigrácie“ za slobody, v rokoch 1999 – 2005. Najzaujímavejší moment, ktorý som mal tú milosť zažiť, bolo konkláve v roku 2005, ktoré zvolilo kardinála Josepha Ratzingera.

Môj priateľ, P. Šebastián Labo SJ tiež prišiel do Ríma na túto udalosť a do TA 3 večer predtým, než sa tak stalo, povedal, že pápežom bude práve on, aj povedal jeho meno: Kardinál Ratzinger.

Stretli ste sa s pápežmi Jánom Pavlom II. a Benediktom? Ako na Vás pôsobili?

S Jánom Pavlom II. mimoriadne. On ma 21. júna 1987 vysvätil za kňaza. X-krát som bol na generálnych i osobitných (slovenských i poľských) audienciách, bol u nás v seminári a 17. novembra 1989 som s ním koncelebroval v súkromnej kaplnke sv. omšu. Spreádzal som totiž Msgr. Viktora Trstenského (ktorý vtedy mohol prísť do Ríma), známeho slovenského kňaza, šľachtica a politického väzňa (1908 – 2006). 16. novembra mi zavolať otec biskup Pavol Hnilica a povedal mi: „Zajtra ráno pôjde Msgr. Trstenský koncelebrovať so Svätým Ocom do súkromnej kaplnky, a ty pôjdeš s ním. Povedz mu to ešte dnes, aby bol ráno pripravený a aby ste boli na Portone di Bronzo načas.“ To bol môj 17. november 1989.

Benedikta XVI. ako pápeža som zblízka nemal možnosť stretnúť. Bol som však na jeho prednáškach, na Lateránskej univerzite i v Bratislave. A v rozhlase som prekladal jeho príhovory a homílie.

O. Ján Košiar s pápežom sv. Jánom Pavlom II.

zdroj: osobný archív o. J. Košiara

Vo svojej knihe spomínate, že medzi „mestá Vášho života“ patrí aj bieloruský Minsk? Prečo?

Božím riadením som sa ocitol aj tam a nie na turistickom výlete. V roku 2007 som sa stal členom a magistrálnym kaplánom Zvrchovaného rádu Maltézskych rytierov, insígnie i dekrét mi osobne odovzdal v sídle Rádu na Via Condotti v Ríme vtedajší veľký kancelár Jean Pierre Mazery. O pár mesiacov ma Zvrchovaná veľrada Rádu vymenovala do diplomatickej funkcie tretieho tajomníka a neskôr povýšila na druhého tajomníka.

Najvýznamnejšou udalosťou počas môjho diplomatického pôsobenia v Bielorusku bola nepochybne návšteva vatikánskeho štátneho tajomníka kardinála Tarcisia Bertoneho 18. – 22. júna 2008. A o rok prezident Lukašenko oplatil návštevu štátnemu sekretárovi a mal aj osobnú audienciu u pápeža Benedikta XVI., ako aj oficiálne prijatie s hymnami a červeným kobercom u veľmajstra Zvrchovaného rádu Maltézskych rytierov Fra'Andrewa Festinga. Zároveň bieloruský minister zahraničných vecí Sergej Martynov a veľký kancelár Rádu Jean Pierre Mazery podpísali poštovú dohodu, ktorej druhý slávnostný moment bolo vydanie spoločnej poštovej známky 21. júna 2010. Po oficialitách sa konal slávnostný obed v rezidencii veľmajstra na Aventíne, na ktorom bolo okolo osemdesiat hostí, hodnostárov Rádu, diplomatov vrátane asi 20 členov bielorúskej delegácie prezidenta Lukašenka. Nestretol som tam, žiaľ, veľvyslanca Slovenskej

republiky, lebo bieloruský prezident Lukašenko už vtedy bol považovaný za „posledného diktátora Európy“, tak neviem, či nebol pozvaný, alebo sa ospravedlnil. Jeho vtedajší šéf, minister zahraničných vecí SR Miroslav Lajčák, o pár mesiacov, 7. septembra 2009, však Minsk navštívil.

O návšteve kardinála štátneho sekretára Tarcisia Bertoneho sme vydali aj osobitnú dvojazyčnú bielorusko-taliansku publikáciu *Па́рыхмыўце дарозы Паны – Prepare la via al Signore* (Pripravte cestu Pánovi). Toto bolo možné najmä vďaka pánovi veľvyslancovi Maltézskeho rádu v Minsku, J. E. Paula Friedricha von Fuhrherra, u ktorého som mal tú česť v Bielorusku ako diplomat pracovať. Dňa 12. mája 2010 sme v Minsku urobili slávnostnú prezentáciu tejto publikácie za účasti arcibiskupa z Vatikánu Claudia Mariu Celliho a pri príležitosti otvorenia akademického roka v Pápežskej Lateránskej univerzite sme publikáciu slávnostne odovzdali kardinálom Tarcisiovi Bertonomu i Agostinovi Vallinimu, generálnemu vikárovi Rímskej diecézy, ďalej rektorovi univerzity prof. Enricovi Dal Covolovi SDB a ďalším hosťom, ktorí prišli na tento akademický akt. Niekoľko sto kusov išlo aj do univerzitnej predajne skrípt a publikácií. Informáciu o tom prinieslo aj slovenské vysielanie Vatikánskeho rozhlasu.

Nedávno ste napísali článok s názvom „Diktatúra genderizmu“. Dá sa genderizmus prirovnávať k diktatúram 20. storočia - nacizmu a komunizmu, alebo je to úplne nový fenomén? Ako proti nemu bojovať?

Hej, to bolo takto rok, v Extra plus to vyšlo. Myslím, že je to nový fenomén. Nacisti a komunisti boli tvrdí, krutí, nemilosrdní, najmä v počiatkoch, keď prevzali moc. V Rusku po roku 1917, i u nás po roku 1945. Títo genderisti sú zatiaľ „soft“. Keď by však nejakou náhodou prišli k politickej moci, bude to hrôza. Ale potom Pán iste zasiahne. Ako v Sodome a Gomore. Zatiaľ však, aspoň u nás, je nás viac ako desať spravodlivých, ktorí sa nenašli v Sodome a Gomore. Bojovať môžeme pravdou Písma a Tradície, ale najmä príkladným životom.

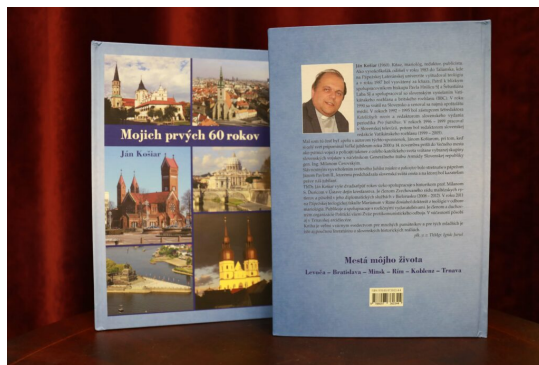
Zdá sa, že pápež František dokumentom *Fiducia Supplicans* povoľujúcim aj požehnávanie homosexuálnych párov, otvoril akúsi Pandorinu skrinku. Aký je Váš názor na dokument a na prekvapivo tvrdé reakcie naň?

Hotová katastrofa. Šíri sa to pod rúškom akože požehnania. Žehnať po latinsky *benedire*, to znamená *bene* a *dire*, hovoriť o niekom dobre. Ale môžete o týchto zvrátenostiach hovoriť dobre? Pravdu treba hovoriť. Ako sv. Pavol: „Nemýľte sa: ani smilníci ani modloslužobníci ani cudzoložníci ani chlipníci ani súložníci mužov, ani zlodeji ani chamtivci ani opilci ani utŕhači ani lupiči nebudú dedičmi Božieho kráľovstva“ (1Kor 6,9–10). A to ale hovorí o budúcnosti, ktorú človek bez viery nepozná a v Boha neveriacemu človeku, je ukradnutá. Autor knihy *Levitikus* je prísnejší už v tomto živote: „Kto by spal s mužom tak, ako sa obcuje so ženou, obaja spáchali ohavnosť, musia zomrieť, ich krv bude na nich“ (Lv 20,13).

Žiaľ, na Západe, teda v Európe a Severnej Amerike to, čo sa kedysi považovalo za hriech, je dnes ľudské právo. Tento morálny relativizmus, bezbrehá tolerancia i extrémna politická korektnosť, ktorá povyšuje zlo na roveň zákona a zakazuje zlo označiť ako zlo, toto je pohanstvo našich čias. Koľko úsilia sa dnes vynakladá v masmédiách, aby človeka presvedčilo, že staré dobré zásady vyjadrené v Desatore sú smiešne a nemoderné! Ale ono, to Desatoro, je zapísané v každom ľudskom srdci. To nevymysleli vo Vatikáne. Skutky, ktorých sa v minulosti, milí priatelia, ľudia báli, alebo ich aspoň pokladali za nesprávne a hriešne, sa dnes definujú ako prejav slobody človeka.

Zažili ste už niekoľko volieb pápeža. Čo očakávate od nasledujúceho konkláve, ktoré sa možno bude konať už tento, či budúci rok?

To bude veľmi zaujímavé. Možno sa bude hľadať druhý Avignon.

Zdroj: archív Christianitas.sk/MG

Ste členom aj Rytierskeho rádu Svätého hrobu v Jeruzaleme. Čo obnáša toto členstvo? Ako často sa jeho členovia stretávajú?

Ja som bol prijatý za člena v miestodržiteľstve pre Stredné Taliansko a Sardíniu v regióne Umbria. Bolo nás tam vyše dvesto a asi štyridsiati sme pravidelne vždy na prvú sobotu mali stretnutia, duchovné i spoločenské. O 16:00 sv. omša a potom do polnoci diskusia, aj s večerou. Boli to vzácne chvíle v kruhu priateľov. Jeruzalemskí rytieri predovšetkým pomáhajú rímskokatolíckej Cirkvi Latinského patriarchátu vo Svätej zemi. Najmä finančne. Naša umbrijská skupina napríklad pomáhala štipendiom jednému študentovi v Ríme, ktorý bol z Palestíny, zo Svätej zeme, z Izraela. U nás zatiaľ takáto skupina nevznikla, a ja som na to malý pán, aby som to mohol zorganizovať. Do Talianska už veľmi nechodím, v Ríme som nebol vyše desať rokov. *Tempora mutantur*, časy sa menia... a starnem aj ja.

Názov Vašej knihy naznačuje, že sa „chystáte“ žiť ešte ďalších 60 rokov. Kde vidíte Cirkev v takom dlhom časovom horizonte?

Tak, koľko mi Pán Boh ešte dá. Som v Božích rukách, tak ako aj Vy. Teda sme v tých najistejších možných. O 60 rokov čo bude, to neviem, nie som jasnovidec. Ale už dnes žijeme v časoch, o ktorých písal už sv. Pavol: „Príde čas, keď ľudia neznesú zdravé učenie, ale nazhánajú si učiteľov podľa svojich chýtok, aby im štekli uši. Odvrátia sluch od pravdy a obrátia sa k bájkam“ (2Tim 4,3–4). Aj oficiálny Katechizmus katolíckej Cirkvi z roku 1992 má vážny paragraf, ktorý do mravouky vôbec nepatrí: „Prenasledovanie, ktoré sprevádza putovanie Cirkvi na zemi, odhalí „tajomstvo nepravosti“ v podobe náboženského podvodu, ktorý sa pokúsi priniesť ľuďom zdanlivé riešenie ich problémov za cenu odpadnutia od pravdy. Najväčším náboženským podvodom je podvod antikrista, to znamená určitého pseudomesianizmu, v ktorom človek oslavuje sám seba namiesto Boha“ (KKC č. 675). Tieto časy dnes žijeme. *Utsi Deus non daretur*, ako keby Boha nebolo.

Ste vynikajúci klavirista. Kde ste sa naučili tak skvele hrať na klavíri?

Prvá vec je talent, to je Boží dar. Potom rodičia, ktorí ho vo mne objavili a im ďakujem, že ma nedali na futbal, ale na klavír. Musíte začať ako malé dieťa, potom tak zo desať rokov tréningu, a potom to už ide samé, ako keď sa človek naučí plávať alebo bicyklovať.

Otcovi Jánovi Košíarovi za jeho odpovede vrele Pán Boh zaplať.

Autobiografickú knihu otca Jána Košiara **Mojich prvých 60 rokov** si môžete v prípade záujmu objednať na tomto odkaze: **<https://www.christianashop.sk/mojich-prvych-60-rokov/>**.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/otec-jan-kosiar-genderisti-su-zatial-soft-ale-ak-by-sa-dostali-k-moci-bude-to-hroza/>